

Danielle Steel

Een sprookje

Wanneer je dromen uitkomen

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Het was maart en de lente in Napa Valley, een kleine honderd kilometer ten noorden van San Francisco, was Joy Lammenais' favoriete tijd van het jaar. De glooiende heuvels waren smaragdgroen, dat met het warmer wordende weer zou vervagen, tot het groen in de zomerhitte dor en droog werd. Maar nu was de ontlukende natuur fris en de wijngaarden strekten zich kilometers ver uit in de vallei. Bezoekers vergeleken het gebied wel met Toscane in Italië of met Frankrijk.

Vierentwintig jaar geleden was Joy hier voor het eerst met Christophe gekomen. Toen deed ze haar master in bedrijfskunde aan Stanford en hij volgde een postdoc in vinologie en viticultuur. Hij had haar tot in detail uitgelegd dat vinologie om het maken van wijn ging en viticultuur om de druiventeelt. In Bordeaux maakte zijn familie al generaties lang befaamde wijnen en zijn vader en ooms runden het familiebedrijf, maar het was zijn droom om naar Californië te gaan en zich in de wijnbouw en -handel in Napa Valley te verdiepen. Hij had

Joy toevertrouwd dat hij daar zijn eigen wijndomein wilde opzetten. In eerste instantie was dat een fantasie geweest die nooit werkelijkheid zou worden. Zijn familie verwachtte dat hij naar Frankrijk terugkeerde om in de voetsporen van zijn voorouders te treden. Maar hij was verliefd geworden op Californië en zijn liefde voor de wijngaarden in Napa Valley veranderde tijdens zijn jaar aan Stanford in ware passie. In datzelfde jaar was zijn vader vroegtijdig en onverwacht overleden en hij had Christophe een fortuin nagelaten, waarmee de droom van zijn eigen wijndomein in Amerika plotseling realiseerbaar werd. Nadat Joy en hij in juni waren afgestudeerd was hij die zomer naar huis teruggegaan om zijn familie in Frankrijk van zijn plan op de hoogte te brengen, en in de herfst vertrok hij weer naar Amerika om het te verwezenlijken.

Joy was de opwindendste vrouw die hij ooit had ontmoet, met veel verschillende talenten. Zo had ze een natuurlijke gave voor alles wat met het bedrijfsleven of financiën te maken had. Daarbij was ze als kunstenaar ook creatief, ze schilderde en had een paar keer zomercursussen in Italië gevolgd. Met dit talent had ze zonder meer carrière als kunstschilder kunnen

maken en ze worstelde tijdens haar studie met dit dilemma. Haar docenten in Italië hadden haar aangemoedigd om bedrijfskunde links te laten liggen, maar uiteindelijk had haar praktische kant toch de doorslag gegeven: het schilderen hield ze als hobby en ze richtte zich op een baan in het bedrijfsleven. Ze was in de wieg gelegd voor zakelijk onderhandelen en wilde dolgraag bij een van de hightech investeringsbedrijven in Silicon Valley werken voordat ze haar eigen bedrijf als durfkapitaalverstrekker zou oprichten. Ze vertelde Christophe telkens weer enthousiast over haar plannen.

Toen ze elkaar ontmoetten, wist ze helemaal niets van wijn en hij had haar er alles over verteld in het jaar dat ze samen doorbrachten. Ze was niet echt geïnteresseerd in wijngaarden en wijnmakerijen, maar het enthousiasme waarmee hij haar alles uitlegde bracht het tot leven en het leek haar haast magisch. Zijn hartstocht voor alles wat met wijn te maken had was net zo groot als haar passie voor schilderen of haar fascinatie met risicodragend investeren, en de druiventeelt leek haar een bedrijf met risico's. Er kon zoveel fout gaan: vroege vorst, een late oogst, te veel regen of te weinig. Maar Christophe zei dat dit juist het mysterie en de

schoonheid ervan was, en dat je wanneer alle benodigde ingrediënten samenkwamen een onvergetelijke wijn kreeg, waar mensen niet over uitgepraat zouden raken, een bijzonder geschenk van de natuur.

In de tijd dat ze Napa Valley regelmatig met hem bezocht, begon ze te begrijpen dat het wijn maken in zijn bloed zat, in zijn DNA. Een eigen vooraanstaand wijndomein was dan ook het ultieme doel dat hij hoopte te bereiken. Ze was toen vijftwintig en hij was een jaar ouder. Na haar afstuderen had ze het geluk dat ze een leuke baan bij een gerenommeerd durfkapitaalverstrekker kon krijgen en ze werkte er met veel plezier. In de herfst kwam Christophe terug uit Frankrijk om akkerland en wijngaarden te kopen, die hij opnieuw zou inplanten zoals hij zelf wilde, volgens de kennis en ervaring die hij in Frankrijk had opgedaan, en hij vroeg haar om met hem mee te gaan naar de vallei. Hij volgde al haar adviezen op bij de financiële afhandeling van zijn zaken en de koop van zijn eerste wijngaard. Tegen de tijd dat het november was, had hij zes aan elkaar grenzende gaarden gekocht.

De oude wijnstokken zou hij verwijderen en hij wist precies wat hij ervoor in de plaats

wilde planten. Hij wilde het wijnlandgoed klein en exclusief houden en op een dag zou hij de beste pinot noir van de hele vallei maken, en Joy geloofde in hem. Ze proefden veel verschillende wijnen terwijl hij haar de fijne kneepjes uitlegde, wat er zo goed was of juist niet, hoe ze anders of beter hadden gekund. Ook liet hij haar kennismaken met de Franse wijnen en natuurlijk met de wijn die zijn familie maakte en al generaties lang exporteerde vanuit Chateau Lammenais.

Boven op de heuvel had hij nog een lap grond gekocht met uitzicht over zijn wijngaarden en de vallei, waar hij een klein chateau wilde laten bouwen. Tot het zover was, woonde hij in een cottage met een slaapkamer en een woonkamer die van alle gemakken was voorzien, inclusief een grote open haard. Ze brachten er in de weekenden veel gezellige avonden samen door terwijl hij zijn droom met haar deelde en zij hem adviseerde hoe hij de zakelijke kant het beste kon aanpakken en een bedrijfsplan kon opstellen.

Ze vierden kerst in zijn cottage en genoten 's morgens op de veranda van de prachtige natuur. Nu zijn vader onlangs was overleden, en zijn moeder jaren geleden al, wilde hij kerst

liever met Joy vieren dan met zijn ooms in Frankrijk. Zij had geen familie om de feestdagen mee door te brengen. Haar moeder was jong aan kanker overleden – Joy was pas vijftien – en haar veel oudere vader was, door intens verdriet verscheurd, drie jaar later gestorven. Joy en Christophe creëerden hun eigen wereldje in de cottage en hij had een heerlijk kerstdiner met gans en fazant voor haar bereid, waarbij hij uitstekende wijnen had uitgezocht.

In de lente begon hij met de bouw van zijn chateau, zoals hij had gezegd. Hoewel Christophe een dromer was, ontdekte ze dat hij altijd deed wat hij beloofde en zijn ideeën daadwerkelijk realiseerde. Hij verloor zijn doelen nooit uit het oog en zij hielp hem die te verwezenlijken. Zijn plannen voor het chateau waren veelbelovend.

Hij had de stenen uit Frankrijk laten komen en baseerde zijn ontwerp globaal op zijn vierhonderd jaar oude familiechateau. De architect had hij overstelpt met schetsen en foto's van wat hij in gedachten had, met aanpassingen die beter bij zijn landgoed pasten en hij bleef maar hameren op de omvang: niet te groot en niet te klein. Op de heuvel die hij had uitgekozen groeiden mooie oude bomen rondom een open plek, waar hij zijn huis wilde bouwen. Hij was

van plan overal rode rozenstruiken te planten, net als ze in Frankrijk hadden gedaan, en hij besprak dit met een tuinarchitect, die wild enthousiast was.

In de zomer was de bouw van het huis goed gevorderd en hij vroeg Joy ten huwelijk nadat ze twee jaar samen waren. De wijnmakerij liet hij tegelijkertijd met het prachtige chateau te midden van de wijngaarden bouwen. Eind augustus trouwden ze met een bescheiden ceremonie in een kerk in de buurt, met twee van zijn wijngaardmedewerkers als hun getuigen. Ze kenden nog niet zoveel mensen in de vallei, ze hadden genoeg aan elkaar en besloten later wel kennis te maken met de andere bewoners. Voorlopig hadden ze het druk genoeg met het opbouwen van hun leven samen en ze bewonderde Christophes passie voor de aarde in het algemeen en zijn land in het bijzonder. Voor hem waren de druivenstokken die hij verbouwde zijn dierbare troeteldieren die hij verzorgde en beschermde. En dat deed hij ook voor zijn vrouw. Hij koesterde haar als een waardevol geschenk en zij bloeide op van zijn tederheid en liefde, en ze hield net zoveel van hem.

Het chateau was nog niet helemaal af toen ze voor het eerst als getrouwd stel kerst vier-

den en ze woonden nog in zijn eenvoudige cottage, die prima volstond voor hun rustige leven. Maar omdat Joy inmiddels drie maanden zwanger was, wilde Christophe hun huis afhebben voordat de baby in juni werd geboren. Toen ze pas getrouwd waren had Joy haar baan in Silicon Valley opgegeven, want het heen en weer reizen kostte veel tijd, en die kon ze beter besteden aan het helpen opzetten van het wijndomein. Zij deed de zakelijke kant en hij hield zich bezig met de wijngaarden. In mei was ze hoogzwanger en trokken ze in het chateau, zoals Christophe had beloofd. Ze woonden er een maand en in afwachting van de bevalling schilderde Joy in de avonden en weekenden mooie fresco's op de muren, terwijl ze doordeweeks elke dag in het kantoor van de wijnmakerij werkte. Christophe had het naar haar vernoemd: Chateau Joy, wat hun leven in twee woorden heel goed samenvatte.

Elke dag weer stonden ze met plezier op om aan het werk te gaan, samen thuis te lunchen en de voortgang te bespreken of de problemen die ze moesten oplossen. Hij had de wijnstokken geplant volgens de methoden die hij van huis uit had meegekregen en toen zijn twee ooms op bezoek kwamen, waren ze heel enthousi-

ast over zijn werk en waren ze ervan overtuigd dat Christophe de beste wijnen zou maken die Napa Valley in twintig jaar had gekend. De wijnstokken groeiden goed en het chateau voelde al snel als Joy en Christophes thuis. Ze hadden het ingericht met Franse boeren brocante, die ze op dorpsveilingen of in antiekwinkels op de kop hadden getikt en alles zo uitgezocht dat het goed bij elkaar paste.

De baby kwam net zo rustig en gemakkelijk als al hun plannen de afgelopen twee jaar vorm hadden kregen. Ze reden die ochtend de heuvel af naar het ziekenhuis toen Joy hem na het ontbijt had verteld dat het zover was, en in de namiddag hield ze een wolk van een baby in haar armen terwijl Christophe zijn dochttertje bewonderde en zijn ogen niet van haar kon afhouden. Alles was probleemloos en natuurlijk verlopen. Het kleine meisje had piekhaartjes die net zo blond waren als het haar van haar moeder. Ook haar lichte huid had ze van haar moeder en bij haar geboorte had ze haar vaders diepblauwe ogen, die zo zouden blijven omdat haar moeder ook blauwe ogen had. Christophe vond haar zo mooi als een bloem en ze noemden haar Camille.

De volgende dag gingen ze weer naar huis